

Sartre, J.P.: Existencialismus je humanizmus. Bratislava: Slovenský spisovateľ, 1997. s. 94.
ISBN80-220-0775-7.

1. " ...Pod existencializmem rozumím doktrínu, ktorá dělá lidský život možným a ktorá kromě toho hlásá, že každá pravda a každé jednání implikuje prostředí a lidskou subjektivitu. " S. 13

2. " Co může být více deprimující jako přísloví Bližší košile než kabát nebo jiné Udělej čertu dobře, peklem se ti odplatí? ... Netřeba bojovat proti dané moci , netřeba bojovat proti síle, netřeba přemáhat vlastní úděl. " S. 14. .. A přesto jsou to lidé , kteří ty smutné přísloví omílají, lidé ... kteří existencialismu vyčítají, že je příliš pochmurný ... " s. 14

3. Spojuje je (ateistické orientovaných existencialistů - pozn .překl.) přesvědčení , že bytí předchází podstatu nebo - pokud chcete - že výchozím bodem je subjektivita. s. 16

4. "Člověk není nic jiného než to, co ze sebe udělá." S. 19

5. ... člověk nejdříve existuje, to znamená, že člověk je nejdříve ten, kdo se vrhá do budoucnosti a kdo si je vědom , že se do budoucna projektuje. Člověk je nejdříve projektem, který se subjektivně reflektuje namísto toho, aby byl penou , hnílohou či zelím. Před tímto projektem nic neexistuje. Z nebes nelze nic vyčítat a člověk bude především tím, čím zamýšlel být . S. 19

6. A tak základní postup existencialismu je dosáhnout, aby se každý člověk stal vlastníkem toho, kým se stal a přenést na něj totální odpovědnost za jeho vlastní existenci. A když říkáme, že člověk je zodpovědný za sebe sama, nechceme tím říci, že je odpovědný pouze za svou individualitu, ale že je odpovědný za všechny lidi. s. 20

7. Když říkáme, že člověk volí, rozumíme tím, že každý z nás volí, ale chceme tím říci i to, že volící si člověk volí všechny lidi. Skutečně není ani jednoho našeho činu, který - utvářejícím člověka, kterým chceme být - by netvořil zároveň obraz takového člověka, o kterém si myslíme, že musí být. s. 21

8. ...pokud bytí předchází podstatu a pokud chceme existovat v téže době, kdy utváříme vlastní obraz, je tento obraz platný pro všechny a pro celou naši dobu. Naše odpovědnost je tak mnohem větší, než bychom mohli předpokládat, neboť angažuje celé lidstvo. s. 21
Volící si vlastní cestu , volím cestu člověka . s . 22

9. Pokud pokládám jistý skutek za dobrý, to já sám jsem se rozhodl říci, že je spíše dobrý než špatný. s. 24

10. A každý člověk si musí klást otázku: Jsem opravdu ten, kdo má právo jednat takovým způsobem, aby se lidstvo řídilo podle mých činů? A pokud si to neříká , znamená to, že maskuje svou vlastní úzkost ... jde o prostou úzkost , kterou znají všichni , co nesli odpovědnost . s. 25

11. Existencialista si naopak myslí, že je velmi stísnující, že Bůh neexistuje, protože s ním se ztratí jakákoliv /možnost/ vyčíst z nebe hodnoty. Už tam není dobra a priori neboť není nekonečného a dokonalého vědomí, ve kterém by bylo dobro a zlo utvořené. s. 27

12. ... člověk je svobodný, člověk je svoboda. ... pokud Bůh neexistuje, nenacházíme před námi hodnoty či příkazy, kteří opravňují naše chování. A tak nemáme ani za sebou ani před sebou v zářivém světě hodnot oprávnění či omluvu. Jsme sami, bez polehčující okolnosti. s . 28

13. Právě to vyjadřuji, když říkám, že člověk je odsouzen na svobodu. Odsouzený, neboť se nestvořil sám, a přesto je svobodný, protože když už jednou je vržen na svět, je zodpovědný za všechno, co dělá . s.28

14. ... člověk - bez jakékoliv pomoci a opory - je odsouzen v každé chvíli na to, aby tvořil člověka .
29

15. Mohu říci: Miluji přítele natolik, že pro něj obětuji jistou sumu peněz. A můžu to říct pouze tehdy, pokud jsem to udělal. ... Hodnotu té náklonnosti mohu určit právě tehdy, pokud jsem provedl skutek, který ji potvrzuje a definuje. Avšak když žádám od náklonnosti, aby omluvila můj čin, ocitnu se v bludném kruhu. s. 33

16. Ale pokud hledáte radu u kněze, vybrali jste si ho, a už jste v podstatě víceméně věděli, co vám poradí. Jinak řečeno, vybrat si radu znamená především angažovat sebe samého. s. 34

17. Není zbabělého temperamentu. Jsou nervózně povahy, jsou povahy chudokrevné, jak říkají dobří lidé, nebo povahy plnokrevné, ale člověk, který je chudokrevný, není proto zbabělý. Zbabělost způsobuje fakt, že se vzdáváme a ustoupíme . A povaha není skutek. Člověk je definován jako zbabělec od chvíle, kdy vykonal svůj skutek. Lidé nejasně cítí - a nahání jim to hrůzu, že zbabělec jehož vykresluje, je vinen za svou zbabělost. Lidé chtějí, abychom se rodily zbabělí nebo hrdinní. s. 42

18. " ... V cogito se neodhalují jenom já sám, ale i jiní. " S . 45
A tak ...svět ... nazvěme ...intersubjektivitou , a právě v tomto světě člověk rozhoduje o tom, čím je a čím jsou jiní. s. 46

19. ... existencialista nikdy nechápe člověka jako konečný bod, neboť člověk se nepřetržitě utváří. s. 62

Člověk je ustavičně mimo sebe sama; tím, že se projektuje a že se ztrácí mimo sebe, dává žít jinému, a na druhé straně tím, že sleduje transcendentní cíle, může existovat on sám. s. 62-63